



MÉREGTELENÍTŐ
2015.04.szám

KEDVES OLVASÓ!

Nehezen találok most a szót, amivel megszólíthatlak. Mert ünnepélyeset, nagyot, szépet szeretnék mondani, kívánni Neked.

Mert az ünnepi szám más, mint az év többi hónapjának újsága. Az Ünnepek kiemelkedik a hétköznapiakból, és minden ünnep természetesen más hurokat pendít meg szívünkben.

Húsvét életünk legjelentősebb ünnepe, és szeretném ezt a megértést átadni Neked is. Embersorsunk monumentális eseményét idézzük fel. És a világ, a természet közvetíti ezt a csodát: az újjászületést.

Minden kizöldül, kivirágzik, felmelegszik, növények, bogarak dús életöröme tör elő a földeken. És minden gyönyörű. Hívogat, biztat bennünket a Természet: Örüljétek, az Élet újra él, a Szeretet újra győzött a halál felett.

De mindez csak a díszlet, ami kiemeli a mondanivalót:

A színen egy kereszt áll, rajta a Megfeszített. Akik nézik: szeretik, sajnálják, nevetik, megvetik. Akik körülötte állnak, egyszerre tudják, hogy az ember kétféle lehet. Krisztusé, vagy Krisztus ellensége. Mint a két lator. De közömbös nem maradhat senki. Ez a halál beékelődik ember és ember közé, ez a kín, ez az áldozat határt von, elválaszt, és mégis mindent szent, nagy egységbe von. Áll a két tábor között s kitért karjával egyik táborból a másikba hív, s útközben mindenki elvonul a kereszten függő Isten előtt. A kereszt lábánál dönt mindenki élet és halál felett. Saját élete és halála felett.

A második szín egy üres sírbolt. Itt a néző válik főszereplővé. Lát is, vagy csak néz?

Olvasó, erről szól ez az újság, Belőled, Rólad és Érted íródott. Fogadd szeretettel!

Megrendült, hálás és boldog szívvel eltöltött Ünnepet kívánunk!



Húsvét

Nyögte
Vállán
Súlyos
Terhét,
Ácsolt keresztjét vitte. Világ
Összes ráfogott mocskát
Elviselte.
A hegyen
Az életét
Elvették.
Húsvétkor
Feltámadt,
Ő Jézus
Krisztus,
Ünnepeli
Ma a világ.

Juhász Gyula: Pilátus

"Azt mondja, isten. Boldog istenek
Derűs mosollyal nézhetek le rája,
Míg bíboros gúnyában didereg
S igazságot vár a zsidók királya.

Azt mondja, isten. Herkules maga
Elbánná véle buzogánya nélkül
S szemében a rajongás csillaga
S szemében a lemondás könnye kékül.

Azt mondja, isten és alázatos,
Azt mondja, isten és zsidó az anyja
És Názáretről hol jósold a jós?
És tanítványa maga megtagadja?

Azt mondja, isten! És nem látta még
Az örök várost és a büszke császárt
S szemében más világok lángja ég
S szelíd szavával föltámasztja Lázárt!"

Richard Rohr: Halhatatlan gyémánt

Részletek

Feltámadás

Meglehet, hogy az a roppant hatékony szimbólum, melyet itt bemutatok, a legnagyobb és a leggyönyörűbb minden közül, amit az emberi szív keres és kíván. Ez a feltámadás, a halál eltörlésének egyetemes mintája... A keresztények számára a megtestesülés, halál és feltámadás mintája, mely a Krisztus misztériumban nyilatkozik meg, már jóval a Názáreti Jézus előtt igaz volt, a csillagok születésétől és halálától kezdve az élet egész körforgásáig ezen a bolygón.

...Ha önök nem szeretik a Krisztus szót, találhatnak helyette másikat, de ez éppen olyan jó, mint bármely másik, hogy megnevezzük Isten materializálódását, mely állítólag 14,6 milliárd évvel ezelőtt történt.

...Az Örök vagy Kozmikus Krisztus nem más, mint a teremtés minden vonatkozása révén megnyilvánuló Isten...

...Hiszem, hogy a teljes Krisztus misztérium térképként szolgál az Igaz Én egész útjához, *(a fogalmat ld. az előző számban)* az isteni fogantatástól a szeretett fiú helyzetén át, a keresztre feszítésen keresztül a feltámadásig. C.G.Jung így ír: "Ami Krisztus életében történik, az mindig és mindenhol történik."

Amikor a feltámadás kifejezést használom, nem valami szenvedélyes derűlátásról beszélek, nem egy hatalmas jézusi csodára gondolok..., azt sem akarom bizonygatni, hogy van élet a halál után. Olyasmiről beszélek, ami sokkal állandóbb és egyetemesebb,...a feltámadás szinte mindennek a része...

Élet, halál, majd újra élet – az egész folyamat azzal kezdődik, hogy Isten az élet lehetét leheli az agyagba, amely ezáltal élő lényvé válik, akit elnevez Ádámnak. A lényeg, hogy örök dráma zajlik a lehelet és aközött, ami puszta agyagnak tűnik. **Az anyag és a lélek örökre összekötött, az isteni és a halandó mindörökké átjárja és kinyilvánítja egymást...**

A keresztények úgy nevezik mindezt, hogy megtestesülés – halál - feltámadás - mennybemenetel, de mindez valamennyiünkről szól, - és kétségtelenül az egész teremtésről – akik különböző egyénekként jelenünk meg, majd visszatérünk Istenbe, minden lét alapjába. Ennek a ciklikus teljességnek el kellene oszlatnia minden halálfélelmünket...

Végcélunk

...A feltámadás a megtestesülés logikus és teljes végeredménye. Tökéletesen bemutatja, hogy ez a világ, ez a fizikai lét része az örök igazságnak, és örökké fontos Istennek.

...A feltámadás nem egy bizonyítandó csoda, hanem annak a teljességnek a megnyilvánulása, amelyet Isten szándéka szerint mindannyiunknak meg kellene tapasztalnunk akár már ebben a világban.

...A feltámadás az, amikor egyetlen pillanat kinyilatkoztatja valamennyi pillanat értelmét.

...A Feltámadt Krisztus maradandó ikonja az emberiségnek, annak végső és teljes sorsában. Ő a záloga és biztosítéka annak, amit Isten minden megfeszítettségünkkel tenni fog. Végre értelmesen élhetünk a reményben. Többé már nem egy abszurd és tragikus világegyetem lakói vagyunk.

...Nem véletlen, hogy Lukács feltámadásról szóló evangéliumi beszámolójában Jézus kijelenti, hogy nem szellem: „A szellemnek nincs húsa és csontja, nekem van...” Jézus visszatér fizikai testébe, de immár nem korlátozza tér vagy idő...

...A lényeg az, hogy Jézus nem hagyta el az emberi szférát, ő felfedi a végcél, a teljességet és magát az emberiség célját, amely nem más, mint hogy „részeséivé legyetek az isteni természetnek.” ...És hiszem, hogy „Jézus feltámasztása” még mindig hathatós és kényszerítő erejű kijelentés arról, amit Isten továbbra is és örökké tesz a világegyetemmel és az emberiséggel. A tudomány napjainkban határozottan megerősíti ezt a kijelentést – de más metaforákkal és szimbólumokkal. Ilyen pl. a kondenzáció, az evaporáció, a hibernáció, a szublimáció, mindennek a négy évszaka, az életciklusa, sőt a csillagok folyamatos halála és újjászületése pontosan ugyanabból a csillagorból. Mintha Isten mindig mindent feltámasztana. Ebben nem annyira hinnünk kell, mint inkább megfigyelnünk és tanulnunk belőle.

...Mindannyian tudni szeretnénk, hogy ez az életnek nevezett csodálatos dolog tart valami felé, mégpedig valami jó felé. Azért, mert jó helyről is ered...

...Ha az ősröbbség volt az örök Krisztus- misztérium külső kezdőpontja, akkor tudjuk, hogy ez az örök logosz valami jó felé vezeti a teremtést, és nem egy kaotikus vagy értelmetlen univerzumban élünk.

Az egyetlen, viszont hatalmas bökkenő az, hogy az átalakulásnak és a „keresztre feszítésnek” az élet és az Élet közé kell ékelődnie. A fizikai és biológiai univerzumban a veszteség mindig megelőzi a megújulást.

Szükség van valakire, aki személyesen előttünk jár az úton, mintaképpül szolgál, és tudtukra adja, hogy „szükséges szenvedésről” van szó. A keresztények számára ez a minta és példa Jézus.

...Mivel az életenergia már kezdetektől a teremtés „káosza” fölött lebegett, a katolikus hagyomány úgy beszélt a Szentlélekről, mint „teremtetlen kegyelemről.”

...A remény bele van építve a teremtésbe már annak hajnala óta. A megváltás ígérete belülről fakad. Napjainkban evolúciónak nevezzük.

Isten misztériumának nagy kibontakozása magában foglalja az összes korábbi szakaszt, és semmi sem megy veszendőbe, semmi sem vettetik félre, még a gonosz, a halál vagy a bűn sem...

...Ha egyszer tudjuk, hogy a teremtésnek megvan a maga beépített és pozitív iránya, akkor együtt haladhatunk ezzel az áramlással. Végre otthon vagyunk egy természeténél fogva szent univerzumban.

Juhász Gyula: Föltámadás után

Negyven napig még a földön maradt,
És nézte az elmúló tájakat.

És mondta: Ez Jordán, ez Golgota.
Itt verejték voltam, és emitt csoda.

És nézte, hogy a játszó gyermekek
Homokba írnak nagy kereszteteket.

És nézte, hogy a sírján csöndesen
Megnő a fű, és borostyán terem.

Aztán megállt a Tábor tetején.
Oly könnyű volt a szíve, mint a fény.

Mint pelyhet érezte az életet,
És derűsen és némán mennybe ment.



Leon Vandersee: Húsvét táján történt

Egy ünnepnap - úgy Húsvét táján -
üde tavasz, szépséges táj,
hol vadvirág- s ibolyaillat
a hegyet, völgyet lengte át.

Te rám néztél, s én megcsókoltam
örömtől alélt arcodat,
széllel játszó hajfürtjeiden
suhant az arany pirkadat.

Ma?... Jaj, nincs fény, virág se nyílik,
hó alatt az ibolyarét,
boldogságunk lépteit rejti
egy régi kékellő húsvét.

/fordította: Szilágyi Erzsébet/

MÁRAI SÁNDOR: ÖNMAGAMRÓL /részlet/

„Utolsó leheletemmel is köszönöm a sorsnak, hogy ember voltam, és az értelem szikrája világított az én homályos lelkemben is.

Láttam a földet, az eget, az évszakokat. Megismertem a Szerelmet, a Valóság töredékeit, a Vágyakat és a Csalódásokat. A Földön éltem, és lassan felderültem.

Egy napon meghalok; és ez is milyen csodálatosan rendjén való és egyszerű! Történhetett velem más, jobb, nagyszerűbb? Nem történhetett.

Megéltem a legtöbbet és a legnagyobbat: az emberi sorsot. Más és jobb nem is történhetett velem.”



„...nekünk, a szokások ostoba rabjainak, akik eltompult, begyepesedett aggyal magától értetődőnek tartjuk az Életet, olykor a tüzes mennykövek poklára van szükségünk, hogy ráeszméljünk, a tudatos élet minden egyes pillanata felbecsülhetetlen, minden értéket felülmúló csoda.”

(J.C.Powys)



Blaise Pascal: Gondolatok /146. töredék/

“Az ember minden jel szerint arra lett teremtve, hogy gondolkodjék. Ebben rejlik minden méltósága és minden érdeme. Egyetlen kötelessége, hogy helyesen gondolkodjék. A rend pedig azt kívánja, hogy önmagán, teremtőjén és rendeltetésén kezdje a gondolkodást.

Mármost min jár az ember esze? Ezen soha, hanem a táncoláson, a lantpengetésen, az éneklésen, a versíráson, a lovas karikajátékon, a párbajozáson, a királyi cím elnyerésén, anélkül, hogy valaha is elgondolkodnának rajta, mit jelent királynak, és mit embernek lenni.”

A tenger ritmusában

/Phil Bosmans: Szívbalzsam c. gyűjteményéből/

Különös, felfoghatatlan az emberi élet.
Év múlik évre, nap múlik napra,
s te emberek és dolgok között járkálsz.
Van idő, amikor süt a nap,
de nem is tudod, miért.
Elégedett vagy. Az élet jó és szép oldalát látod.
Nevetsz, köszönsz, örömdben ugrálni szeretnél.
Csak úgy ég a munka a kezed alatt,
Mindenki kedves hozzád. Nem tudod, miért.
Talán csak jól aludtál, talán egy jó emberre leltél.
s most úgy érzed, megértene, védve vagy.
Azt kívánod, minden maradjon így,
ez a béke, ez a mélységes öröm.

Ám egyszerre csak minden megváltozik.
Mintha a tündöklő nap felhőbe bukna,
úgy lep meg a gyász váratlanul.
Mintha minden újra besötétülne.
Úgy érzed, már nincs rajtad semmi szeretni való.
Semmiségekben keresed az okot,
hogy siránkozz, morogj, irigykedj, vádaskodj.
Azt hiszed, ez így tart már örökké,
hogy ez az állapot soha nem változik,
de hogy miért nem, arról sejtelled sincs.
Talán fáradt vagy. Nem is tudod.
Miért kell, hogy így legyen?

Mert az ember „egy darab természet”,
tavaszi és őszi napok, a nyár heve s a tél hidege
váltakozik benne, mint a tenger ritmusában
az ár és apály.

Mert létezésünk folyamatos ismétlődése
a születésnek és a halálnak.
Ha ezt megérted, tovább fogsz jutni,
bátran, bizalommal telten, hisz tudod:
minden éjre új reggel köszönt.
Ha „igent” bölintasz, s elfogadod,
a „fel” és a „le” ritmusa mind teljesebb létre,
életörömrre vezet.

Wass Albert: Tavaszodik /részlet/

Mire fölérök az erdőre, lassan este lesz. A nap még visszanez, s szemközt a keleti oldal meleg bronzsínűre gyúl. Az erdő bokrai alatt mandikók és hóvirágok bólogatnak, s egy-egy jácint rám emeli csodálatos kék csillagszemeit. / Egy lánynak voltak ilyen szemei, nagyon sok évvel ezelőtt. / Széles, nagy tisztásra érek. Olyan a fű, mint hogyha halványzöld selyemből volna. Leülök egy ledöntött fatönkre, puszkám keresztbe teszem a térdemen. Körös-körül a barna erdő langyos avarszagot lehel. Elöttem fűzbokor, tetején most bomlik a barka. Nagy, szürke rigók rebbenek néha-néha, s fütyörésznek kis, tépelt melódiákat. Készülnek a nagy hangversenyre.

S én elhatároztam, hogy számadást csinállok. Megnehezedett batyumat kibontom, s kitergetek belőle mindent. Gondjaimat és nyomorúságaimat, életem sok-sok céltalan kérését, rejtélyes problémáját, mindent, ami a nyár letelte óta bennem fölmerült, s amit elintézetlenül dugtam lelkem félreeső fiókjaiba, hogy minél ritkábban kelljen észrevegyem. Most szemben állok velük. Nagy lelki háborúra készülök.

De ahogy kezdem szabadjára engedni őket, sok álmatlan éjszakám kísértetét, valami csodálkozó döbbenet fog el. Olyan kicsik és esetlenek ott a tisztás józan zöld gyepén, egyszerűek és szánalomra méltók. Apró manók csupán, kik, mihelyst elengedem őket, a cserjés sötétedésében óvatosan szerteosonnak, s csak az avaron hallatszik még utánuk halk kis szöszmötölés, de aztán az is elcsöndesedik. S én ott maradok egyedül az erdőn. Könnyűnek érzem magamat és fiatalnak, talán repülni is tudnék. Mosolyogva beszívom az erdő friss szagát, valami meleg lüktetést érzek az izmaimban, s tudom, hogy ez az erdő induló életének láza, ami rám ragadt.

Egy rigó álmosan elnyújtva fütyül. Nagy magasságokból reám néz egy csillag, valaki engem odafent őriz. S ebben a percben, szívdobbantó, halk hangot adva, a cserjés fölött elindul felém bolygó röpüléssel az első szalonka.



Adjon a jó isten,
Boldog ünnepeket!
Mindenféle jókkal
Lásson el titeket.
Az öreg nagyapám
Ily köszöntőt hagyott,
ÖrvendjeteK vígan,
Jézus feltámadott.
Öröm ez tinéktek,
Énnekem és másnak,

De én is örülök
A hímes tojásnak.
Adjanak hát nékem,
Néhány piros tojást,
Hogy jó kedvvel menjek
Az utamra tovább.'
'Rózsa, rózsza szép virágszál,
Szálló szélben hajladozzál.
Napsütésben nyiladozzál,
Megloccsollak, illatozzál.

Fekete István: Sündisznó



Nem lehet azt mondani, hogy Budán lépten-nyomon sündisznóba botlik az ember, ezért – egyik este – kissé hitetlenül néztem a kis fekete árnyéokra, amint az utca egyik oldaláról átballagott a másikra. Ott szaglálódott a villanylámpa alatt és semmi félelmet nem mutatott, amikor odaértem.

Szervusz, tüskés – mondtam közvetlenül. – Nem gondolod, hogy ebből baj lesz? Itt ugyanis mindenféle kutyák járnak...

A kis disznó szuszogott valamit, aztán könnyelműen elindult a legrosszabb irányba, az egyik kertes ház felé, ahol akkora farkaskutya leselkedett a kerítés mellett, mint egy borjú. Mivel nem szeretem a nyilvános öngyilkosságot, ballonomba takartam a bohém tüskést s elvittem egy bokros kutyátlan kertbe. Enyhén morgott és meg akarta harapni az ujjamat.

- Szamár – méltatlankodtam-, ha nem tudnád, az életedet mentettem meg – azzal beengedtem a bokrok közé. Köszönés nélkül távozott.

Másnap reggel majdnem ugyanott szokatlan gyermekcsődületet látok éktelen ordítással mozogni valami körül. Azonnal éreztem, hogy újabb életmentésre lesz szükség.

Hozom a kutyánkat, az majd széttépi – üvöltött egy szeplős fiú és enyhén belerúgott a kis sündisznóba, amely most gömbölyű volt, mint egy kaktusz, csak jobban szúrt.

- Jujuuj – üvöltött a szeplős – megszúrt! Nincs itt egy téгла valahol?

- Inkább kés kellene – tanácsolta egy másik – hosszú kés... aztán elvinnénk a természetrajz órára.

- Hasznos – mondta csendesen egy kislány - hasznos. Tanultuk. Miért bántjátok?

- Fogd be a szád, nem látod, hogy megszúrt? Hasznos! Hol az a téгла?

Nem szívesen avatkozom az ilyen vitákba (ezek az ifjú emberek néha nagyon gorombák s a szeplős egyénnek légpuskája is van, amivel a leghasznosabb madárkákat irtja), de tüskés barátomat meg kellett mentenem; azonban az ügy másként intéződött el.

A túloldalról egy természetes asszony érkezett, akiben nyoma sem volt a tétovázásnak. - Mit csináltok?

- Ez az izé megszúrta a lábamat – mondta a szeplős fiú-, de most adok neki.

- Ki mondta, hogy dugd oda a lábad?

Csend. Az asszonynak félelmetesen villogott a szeme.

- Azt kérdelem, te pulykatozás, ki mondta, hogy piszkáld azt a kis állatot?; bántott talán, vagy a tiéd ?

- Hát a magáé?

- Az enyém! Aztán most tágulj innét, mert hozzád vágom ezt a szatyrot.

A gyermeksereg ijedten mozdult el a szatyor veszedelmes közelségéből, mert nem volt kétséges, hogy az asszonyság használatba veszi, ha kell.

- Miska, te haszontalan, mennyi bajom van veled...

- Igazán a magáé – álmélkodtam.

Persze. Én neveltem fel. Akkora volt, mint egy kis citrom, de azóta nincs is nálam egér, meg csótány meg mindenféle féreg. Na, gyere, te tekergő!

A Miska nevezetű sündisznó erre kibontakozott saját túskevárából, és elindult az asszony után. Elkocogtak a következő kertig s ott befordultak. A gyerekek messziről nézték a jelenetet és csendben voltak, csak a szeplős fiú kiabált még valamit, *igazolva, hogy mindig az a leghangosabb, aki ölni akar.*

Fodor Ákos verseiből:

Alapszabályok

A vendégnek minden jár.

A vendég mindent mástól, ajándékba kap.

A vendégnek előbb-utóbb el kell mennie innen.

A vendég magával semmit nem vihet.

Mindenki vendég.

A tudomány

be-
bizonyítja a vízről,
hogy nem vízszintes

Az élet minden
pillanata: haladék:
úgy becsüld - vagy ne.

Egy tökéletes
nap sem csak tökéletes
percekből épül. .

- Akire nagyon
sokat gondolok, az nem
fárad el ettől?!

ha közelebb van:
élesebben látni, hogy
elérhetetlen

(Gyakorlatok-ból)

Segíts mindennek
olyannak lennie, mint
amilyen úgys

Társasélet

fölkereslek, hogy
ne kelljen rádöbbened:
magamra hagyta .

Rács? fal? bástya? torlasz?
nem véd meg magadtól!

- Amit másról mondasz:
az is csak rólad szól

Jókívánság

Legyen erőd lent
hagyni, amit nincs erőd
följebb emelni.

Levél vagyok. Zárt küldemény.

Dolgom: hogy kézbesítsem.

- Ha föltépném, sem érteném:
Istennek írta Isten.

Vallomás

Mint a gépeket:
önmagamat sem értem,
csupán használom.

Titok /hommage à W.S./

Fölmérem határaimat: határtalanok

Kitapogatom korlátaimat: korlátlanok

Talán nem is lehetne hol s hogy lennem

- mégis vagyok.

A szerelem lerombol és felépít
Kisebbre, szebbre.

Természet törvényei, szabad akarat, Gondviselés

Sok minden igaz egyszerre, ami egymással teljesen ellentétesnek látszik. Igaz, hogy Isten megteremtette a világot a természet örök törvényeivel, például a szabadeséssel együtt, aminek következtében, ha a tetőszerkezetről egy nagy vasdarab kilazul, akkor az iszonyú erővel lezuhan a földre. Igaz az is, hogy az embernek szabad akaratja van, tehát egy rossz gyerek kifeszíthet egy nejlonzsinórt, keresztbe az úton, megfelelő magasságban, hogy a szegény motoros arcával nekimenjen és így szerencsétlenül járjon. De az is igaz, hogy a jó és hatalmas Isten szeret minket, törődik velünk és meghallgatja imádságunkat. Az Úr nem győz bennünket eléggé figyelmeztetni a gondviselésre. Figyelmeztet minket, hogy kérni kell és kapunk, az állhatatos kérésünk nem marad válasz nélkül. Tehát ezek szerint nem vagyunk kiszolgáltatva a természet kegyetlen hatalmának, sem az emberek gonoszságának!

De hogyan lehet egyszerre mindkettő igaz? Hogyan segít Isten? Titokzatos, bravúros módon! Meghagyja a törvényt és a szabadságot, mégis úgy bűvészkedik, hogy az Ő akarata teljesül, végül is eléri célját, és az Istent szeretőnek minden a javára válik. Nézzük meg a Teremtés könyvének 45. fejezetét. Ismerős ez az ószövetségi történet: testvérei eladják Józsefet kereskedőknek. Amikor legközelebb találkoznak egymással, József, aki akkor már Egyiptom hatalmas ura, kormányzója, mint mond? Ne tegyetek magatoknak szemrehányást, hogy eladtatok. Isten azért küldött előre engem, hogy megmentsem az életeteket. Lám, a testvéreket nem lehet felmenteni, szabad akaratból tették a gonoszságot, a gondviselő Isten mégis úgy irányította a dolgok menetét, hogy a legjobban végződött József részére és számukra is. Ez Isten titka és művészete. Hasonlít Isten a nagy karmesterekhez, akik egyszerre sok hangszerből csodálatos összhangot és dallamot csálnak elő. Ahogyan egy fúvós csak fújja-fújja a magáét, de nem hallja, nem élvezi az egészet, így mi is csak egy kis részletet látunk, egy picit kis időt. Ha az egészet nézhetnénk, végig a világtörténelem befejezéséig, sőt belelátnánk az örökkévalóságba is, akkor sok-sok mindent megértenénk. Isten segítségét számtalanszor tapasztaltam.

A járdán menve Miskolcon, egy emeletes ház tetőzetéből rám akart zuhanni az a bizonyos éles vasdarab, de jött szembe egy asszony, pontosan akkor, elsikította magát, én megtorpantam, így csak a bokámat ütötte meg, nem a fejembe fúródott. Azzal a bizonyos kifeszített nejlonnal is úgy jártam, hogy az államhoz ért, ahol erős csont van, így csak a belém nyilalló nagy fájdalmat éreztem, nem estünk el, mögöttem ült egy kisfiú is. Ha a szememet, orromat, vagy a számat találja, rossz rágondolni. Ezek a bizonyos „véletlenek” Isten különös gondviselése! Ha még mindehhez hozzászámítom a Tőle jövő vigaszt, lelkiert, megvilágosítást, akkor minden olyan világos!

Kuczka Péter: Nehéz szó

Már nincs más hátra, világos beszéd kell,
nehezen buggyan belőlem a szó,
mert visszatartja a sértett szemérem,
mint könnyeit a késve zokogó.

Visszafojtottam, mint rügyét az ág,
ha késik a nap s marcangol a szél.
Lesz-e gyümölcsöd, későn nyílt virág?
Mondd, lesz-e szavam, mely szívedig ér?

Csalóka szellő nem hoz-e fagyot,
melytől a bimbó dermed s feketül?
Mit válaszolsz, ha feléd hajlok,
kérlelve és dadogva emberül?

Élni! Hogyan élhetnék nélküled?
Ne perzselj kételkedésed parazsával.
Lásd, odakünn a tavasz lépeget
s a vad földet befödi illatával.



Baka István: Kora-tavaszi éjszaka

Kora-tavaszi éjszaka.
Alszol - a takarón kezed,
álmodban csillagok fagyott
rügyeit melengeted.

A ház előtti fán, az ágak
közein: sisakréseken
keresztül bámul ránk a hold -
Isten néz farkasszemet velem?

Gyönyörű oltalmam, a holdfény
dárdája téged nem sebez meg,
mellbimbóid hegyekre épült
végvárai a szerelemnek.

Elalszom én is, rettegésemet
lágyszuszogásod szertefújja...
S nyelved és nyelvem lángjai
holnap összelobbannak újra.



De jó is lenne!

/ Unióban a szenvedés ellen/

Érdemes elgondolkodni az ember felelősségéről ezen a Földön. Mert a televízió mindig szolgál egy-egy olyan képsorral, amitől vacsora közben nézve kissé elmegy az étvágyunk.

Azáltal, hogy olyan kicsivé zsugorodott ez a mi bolygónk, nem lehet már nem venni tudomást arról, ami a többi emberrel történik! Én legalább is mindig arra gondolok, hátha egyszer velünk, hátha egyszer nálunk, a mi szereteteinkkel, a mi unokáinkkal..?

A képek! Ma, amikor annyi színes illusztrációval teli receptkönyv jelenik meg –, annyi szakácművészetről szóló TV műsor látható, amikor mi is annyira nagy jelentőséget tulajdonítunk annak, mit eszünk - vagy felháborodunk a sorsunkon, mennyi mindent nem ehetünk – szóval ma nagyon fájdalmas látvány az éhező, hontalanná vált, háborúk vagy természeti katasztrófák következtében csonttá-bőrré soványodott, kiszolgáltatott gyerekeket, felnőtteket látni. Vagy egyszerűen azért, mert „rossz” helyre születtek – és rövidke életük ebben a szenvedésben telik el.

Egy orvos, Phillippe Madre írja "Az együttérzés iskolája" c. könyvében:

„... Mély nyomot hagyott bennem egy esemény: amikor a világ borzadva fedezte fel az Etiópiát sújtó éhínséget, egy másik orvossal odautaztam, hogy megvizsgáljuk a segítség konkrét formáit. Makélébe, egy kisvárosba érkeztünk, ahol 75.000 menekült zsúfolódott össze egészségtelen táborokban, hogy naponta egy kevés táplálékot kapjanak. A nemzetközi segély nem volt megszervezve, a rendkívül sovány napi fejadag akkor még – állítólagos logisztikai okok miatt – csak a lakosság egy részének jutott.

Ott voltam a borzasztó látványnál, amikor kiéhezett emberek végeláthatatlan sora türelmesen várta, hogy megkapja a napi fejadagját, s körülöttük, a soron kívül azok tömege állt, akiknek nem volt hozzá joguk. Legnagyobb részükre a halál várt. Szenvedtek, de nem mutattak semmi felháborodást. Megrázott az éhínség poklában megnyilvánuló méltóságuk. Egyik sem lázadt fel, hogy egy kis táplálékot szerezzen, s passzivitásuk nem végelgyengülésből, kimerültségéből fakadt.

Egyébként szó sem volt passzivitásról. Gyűlölet, majdnem szomorúság nélkül nézték azok sorát, akik enni kaptak (nagyon keveset, de legalább egy keveset). Kiállták az éhínség borzalmas kínját, testi-lelki fájdalom szorongatta őket. De csendben szenvedtek, nem siránkoztak, nem jajveszékéltek. Csodálatos, odaadó lelkületükben a szeretet egy formáját éreztük. Az volt a benyomásom, hogy a botrány és a sötétség helyét fény és béke árasztotta el szenvedésükben.

Biztosan nagy szerepet játszott hitük. Döntöttek. Nem egyik, vagy másik, hanem mind együtt. Mintha a szenvedésben való egyesülés kölcsönösen megerősítette volna őket és lehetővé tette, hogy könnyebben, békésebben fejezzék be földi életüket.

Bevallom, hogy szégyelltem magam jól ellátott társadalmunk miatt, ahol egy termék esetleges hiányának bejelentése pánikot okoz. Ez az igaz történet biztosan segít, hogy megértsük azt a döntést, amit a szenvedés kínál fel az embernek: megnyílhat vagy bezárkózhat.”

Azt mondhatod Olvasó, miért írok ilyen sötét dolgokról, mikor elég mindnyájunknak a maga nyomorúsága! Éppen ezért, mert a saját nyomorúságunk beszűkít, de ha ráébredünk, hogy másoknak talán még nehezebb sors jutott, megtörténhet velünk is a fent leírt „kinyílás” – hogy közösségben érezzük magunkat a többivel. És a lépés, mely természetesen következik, hogy segíteni próbálunk, ahol, és ahogyan tudunk.

Ezután már csak egy röpké gondolat, Illyés Gyula szavaival: „...a borjú, a kismalac szája megcsitítása, egy rété, egy gépé...” és „minden, ami a világnak valahol örömet ad, lépcsőfok felfelé” a Rossz – jelen esetben a nemzetek önzése, nemtörődömsége – ellen!



Tóth Árpád: Szeretnék átölelni...

Szeretnék átölelni ma egy embert,
Ki olyan árva s vágyak özvegye,
Mint jómagam, s kit a tavasz sziven vert,
S kondor haján kopog az ősz jege,
Kinek ha volt is pirosbetűs napja,
Tintát hozzá véreből szűrt a Sors,
Vén bánatok fia és újak apja,

Csendes tünődés lankadt léptü papja,
Örülni lassú, és csüggedni gyors;
Kit nemessé emelt a föld porából
Sok ritka szenvedés, de nem kevély
Kitűnni a törpék sekély sorából,
És címere egy hervadt falevél,
Ha kővel dobták, szívét dobtá vissza,
Ha szívvel dobták, halkán énekelt...

Sík Sándor: Egy karéj fekete kenyeret

Egy karéj fekete kenyeret
Szelnék elétek emberek.
Valamit adnék,
Valami meleget mutatnék:
Egy ember föltekart szívét.
Embernek ember: Úgy veszed a
versem,
Ahogy született, suta-nyersen:
A szívemből most bújt ki éppen,
Azon puhán és melegében,
Mint ért tojásból vaksi kis csibék.
Embernek ember. Mit tegyek? -:
Húrosan született a lelkem,
És nem lehet nem énekelnem,
S már nem tudok más éneket.
Egykor kiálltam házam kapujába
S a lobogó látásokat,
Amiket láttam az égboltra irtan
És szürke szívem hamujában,
Világ elé ujjongtam, sirtam,
És ittam boldogan a testvér-
hangokat:
Velem örültek, sirtak ezerek:
Szép, drága, testvér, választott
sereg!
De hol a többi testvér milliomm?
Az én versem nem gyémánt-
billikom,
De forrásvízzel csorduló tenyér.
Nem úri ínyeket csiklandni jöttem:
A szó, amit szólni születtem,
Mindenki-falatja, fekete kenyér.
De ki ügyel a dalra,
Aki a kor zakatát hallja?
És ének és ige mire jó,
Ha meg nem hallja a millió,
És nem lesz tőle különb a világ?
Mire itt, jámbor, a te muzsikád?
Szirtfokon állok,
Fölöttem mozdulatlan ideálok,

Átnapsugárzók századokon,
Mellettem egy marék rokon, -
És messze lenn
Eszeveszett atléta gyanánt
Rohan a világ új fények iránt.
És nincs a futásban értelem.
Mégis, mégis: amíg a lelkem
jajdul,
A szívem, a szívem utánuk sajdul.
Mégis, mégis: szép ez az örült
vágta
Az ismeretlen, égő pusztaságba.
Mégis: húz, húz közénk valami:
Akarok utánuk kiáltani.
De boldog Isten, mit mondjak
nekik?
Az ígét, ígémet kinevetik!
És mégis, enyém is ez az iramat!
Akarom, akarom: halljanak!
A szó lángnyelve kizúg belőlem,
Elperzseli az ajakamat.
Hát egyet mondok: magamat.
Nem mondok igent, nem mondok
nemet:
Öletekbe dobom a szívemet.
Nincs benne semmi, csak
szeretet,
Egyszerű, csendes, szürke
szeretet.
Embernek ember szel itt kenyeret.
Kis szürke morzsák, kenyérszín
szavak,
Csak menjetek,
Ne kérdezzetek, csak feleljetek!
Ne nézzétek, kit, csak öleljetek!
Ki tudja, szív még hány akad,
Aki megrezzen a testvéri szóra,
S egy félénk visszhang benne
fölfakad,
És ráébred az örökkévalóra.

Pilinszky János: Imádságért

Add, Istenem, hogy a világ kisimuljon és elcsendesedjen bennem és minden-
kiben. Hogy az éjszaka csöndjében asztalodhoz ülhessek, ahhoz az
asztalhoz, ami mellől senki se hiányozhat. Ahhoz az asztalhoz, hol a Nappal
és a csillagokkal együtt a hétköznapok is kialszanak, s egyedül a Te békéd
világít. Igen, hogy helyet foglalhassak már most egy rövid időre annál az
eljövendő asztalnál, amit egy öröklétre megígértél, s aminek egyedül a te
békéd a lámpása, eledele és terítéke.

Add meg előlegként azt a csendet, azt az asztalt, ahol minden civódás,
félreértés és megkülönböztetés megszűnik végre, ahol mindenki helyet kap, a
maga helyét, s a legkisebb féltékenység is leveti csúf álarcát, s színét vesztve
elpárolog.

Nevezd meg valódi nevünkön, mivel valamennyien szenvedünk attól, hogy
álnéven élünk, telve álnoksággal, amit magunk fabrikáltunk, mivel jobbnak,
különbnek, állhatatosabbnak és áldozatkészebbnek kívántunk látszani
másoknál.

...Add, hogy imámban ne kérjek semmit, de annál inkább hallhassalak és
hallgassalak Téged... Ha mégis kérek Tőled valamit: ne vedd el tőlem, ne
vedd el tőlünk a kérés nélküli imádságot. A kérés nélküli imában nemcsak én,
de az egész mindenség hallgat, s hallgatnak azok is, akik – egy szinttel még
mélyebben – torzsalkodnak, harcolnak, lázonganak és ítéleznek. A nem
kérő imádságban azonban, imádkozza bárki is, az egész világ térden áll a
„teremtés egységében”.

Igen, nem hiszek többé tulajdon kéréseimben. Istenben, az egyetemes
békében nincs többé mit kérnünk, az egyetemes szeretetben nincs többé kire
vagy mire féltékenykednünk, az egyetemes igazságba érkezve
elképzelhetetlen bármiféle ítékezés bárkivel vagy bármivel szemben.

Ezért imádkozni az imádságért: bűnösök és szentek közös kiáltása itt a
földön, és a kérés nélküli ima jók és gonoszak számára talán nem egyéb,
mint egy pillantást vetni az asztalra, mely öröktől fogva terítve áll az atyai ház
udvarán.

Ennél az asztalnál – Jézus isteni ígérete szerint – nem lesz többé se
ellenség, se barát, se vér szerinti rokonság, se szülő, se feleség. Mindenki
mindenkije lesz mindenkinek, áthatva az Atya, a Fiú és a Szentlélek
egyetemesen beteljesült ígéretétől.

Ennél az asztalnál mindenkinek akad egy szék, s mindenki a maga eleve
kijelölt, ezerszer áldott helyére kerül – annyi vita, helycsere és zűrzavar után.

Szeretlek, mondom.

- Látod: már ez a nap sem
kelt s telt hiába.

ahol, akárhol,

akárki imádkozik,
az a hely: templom

Elalvás előtt

tisztázd: tiszta vagy-e,
vagy csak mosakodtál.

(Fodor Ákos)

Lehet, hogy már ismered, olvastad. Mégis érdemes mindig újra megállni, elgondolkodni! Tanulságos történet:

Vajon neked van időd..?

Hideg januári reggel volt, amikor egy ember megállt egy Washingtoni metróállomáson és hegedülni kezdett. Hat Bach darabot játszott összesen negyvenöt percen keresztül. Ez alatt az idő alatt több mint ezer ember fordult meg az állomáson, legtöbben a munkahelyükre igyekeztek a csúcsforgalomban. Három perc múlva egy középkorú férfi észrevette a zenészt. Lelassított, és egy pillanatra meg is állt, majd továbbment.

Egy perccel később a hegedűs megkapta az első egydollárosát, egy nő dobta bele a hegedűtokba anélkül, hogy megállt volna. Néhány perccel később valaki a falhoz támaszkodva kezdte el a zenét hallgatni, de kis idő múlva az órájára nézett, és továbbment.

Legjobban egy hároméves kisfiú figyelt fel a zenére. Anyukája kézen fogva vezette, de a fiú megállt a hegedűst nézni. Nemsokára az anyuka tovább húzta, de a kisfiú közben végig hátrafelé kukucskált. Ugyanez más gyerekekkel is megtörtént, kivétel nélkül mindegyik szülő továbbvezette őket.

A 45 perces előadás alatt csak 6 ember állt meg zenét hallgatni. Nagyjából 20-an adtak pénzt, de közben le sem lassítottak. Összesen 32 dollár gyűlt össze.

Amikor vége lett a zenének, és elcsendesedett az állomás, senki sem vette észre a változást. Senki sem tapsolt, senki sem gratulált.

A járókelők nem tudták, hogy a világ egyik leghíresebb hegedűművésze, Joshua Bell játszotta a zenetörténelem legnehezebb darabjait 3.5 millió dollár értékű Stradivariján. Két nappal a metróállomásbeli előadás előtt egy telt-házás bostoni színházban lépett fel, ahol a jegyek átlagosan 100 dollárba kerültek.

Ez egy igaz történet! Joshua Bell álruhás metróbeli fellépését szociológiai kísérletként a Washington Post szervezte. Azt vizsgálták, hogy egy hétköznapi környezetben, egy alkalmatlan időpontban vajon felismerjük-e a szépséget, megállunk-e, hogy befogadjuk, és értékeljük-e a tehetséget egy váratlan helyzetben.

A kísérlet eredményének egyik lehetséges következtetése: ha nincs időnk arra, hogy megálljunk és hallgassuk a világ egyik legjobb zenészét a zenetörténelem legvirtuózabb darabjait játszani, vajon mi minden más mellett megyünk el észrevétlenül ugyanígy nap, mint nap?



Szabó T. Anna: Bach D-moll kettősversenyének hallgatása közben

A rend. Sodródó felhők rendje, lomboké,
hajló füveké szélben, fergeteg
szirmok hullása, kavargása, nádak
sziszegése, zöld bambuszok
surlása-suttogása, sárga por
körforgása az úton, zivatar
robbanásának rendje, ragyogó
tócsák nyoma a sárban, felfelé
köröző varjak, fecskevillanás
cikcakkos rendje, fraktál-ágakon
levelek fényes erezete, lepkék
hímpora, kígyók pikkelye, halak
egyszerre-fordulása, éhes seregélyek
zurrogó rendje, tücsökcirpelés
szénaszagú és csillagillatú
sokhangúsága, tengeremelő
holdmágnes rendje, szél lélegzete,
hullámrobajlás hangja a sötétben,
vér zúgása a fülben, üveghangcsengők
borzongatása bőrön és gerincen,
fűhegy csiklandozása, zuhanó
fenyőfa döndülése, vad szívverés –
halál után a lélek könnyűsége,
ahogy visszanéz, lát földet és felhőt,
sziromvihart és fényes pocsolyát,
mindent egyszerre tud, test nélkül érez,
forog és mégse szédül, úgy suhan
hogyanincstelenségében lenni se vágyik,
hisz ami volt az lesz is. Ez a rend.

Ars poetica

Ha síremléknél
szebbre, tartósabbra vágysz:
vers légy – ne költő.

Műhely-haiku

Talán hozzá se
nyúlj. Csak nézd és nézd, míg
csak
gyönyörű nem lesz.

Vígrendeletek

Vannak s méltán, akik szoborrá
halnak.
– Végem, ha lesz: úgy legyen, mint
a dalnak.

Ha tűnni tűnnék egykor e világból:
csak szerte-szálltam majd. Mint a
virágpor.

(Fodor Ákos)

Az alábbi két oldalt azon kedves emberek emlékezetére írom, akiket az elmúlt tíz évben munkám során elkísérhettem az örökkévalóság kapujáig:


Egy idős ember imája

Uram, köszönöm Neked az ajándékba kapott éveket és évtizedeket. Köszönöm az életem minden eredményét, amivel megörvendeztetted és minden kudarcát, amivel a korlátaimra figyelmeztetted. Köszönöm a családtagjaimat, akik elviselnek, akik mellettem állnak és szeretnek. Uram, kérlek, bocsásd meg, amit rosszul tettem, és amit elmulasztottam. Köszönöm, hogy Te nem mégy nyugdíjba, hanem ma is mindent megteszel az üdvösségemre. Uram, adj nekem hálás szívet, hogy mindig észrevegyem: több okom van a hálára, mint a panaszra. Ments meg az irigységtől, elégedetlenségtől, nyugtalanságtól, a mindent-tudás látszatától és a mindent-jobban-tudás hazugságától, a gyanútól, hogy valaki mindig bántani akar. Ments meg a közönytől, a házsártos, barátságtalan viselkedéstől, az örökös zsörtölődéstől, a rút önzéstől, a mindent elborító keserűségtől és a hiábavalóság nyomasztó érzésétől.

Uram, adj erőt, hogy békésen hordjam az öregkor terheit, humorral fogadjam a feledékenységem jeleit, erőtlenségemet, érzékszerveim tompulását, testi-szellemi erőm hanyatlását. Uram, adj bölcs szívet, hogy meg ne feledkezzem a végről itt, és a kezdetről odaát. Kérlek, adj kedvet a munkához, amit még elvégezhetek. Tégy hasznossá, hogy ne érezzem csak tehernek magamat és adj alázatot, hogy belássam, hogy egyre inkább másokra szorulok. Adj kedvet az imádsághoz, a Veled való beszélgetéshez. Adj világosságot, hogy jól lássam magam, és jól lássak másokat is. Adj jó kedvet és nyitottságot, hogy még mindig tudjak befogadni és adj szeretetet, hogy ne csak panaszkodjak mások hidegsége miatt, hanem áraszam a szereteted melegét. Uram, maradj az, aki mindig is voltál: a megbocsátó Édesatyám. Ez indítson arra, hogy én is tudjak megbocsátani.

Ne engedd, hogy valaha is fáradt legyek a köszönet-mondáshoz. Ne engedd, hogy valaha is abbahagyjam a dicséretedet. Tartsd meg és növeld a hitemet. Szólj Uram, még hallja a Tetszolgád!





Sík Sándor: A néma Miatyánk

Hozzád, Veled, Neked,
Mondani egy utolsó éneket,
Imában ömleni Eléd,
Legutolsó, de hűséges cseléd...!
De jaj! ha nem igaz!
Szobám csupa por,
Kertem csupa gaz,
Csupa lelógó tört faág,
A templom messze, a könyv nehéz,
Ólomcsizmában toporog az ész.
És mégis, mégis, Ó van itt,
Immár tőlem el nem veszik.
Nap nap után, éj éj után
Én Téged hívlak, Miatyánk.

De mire jó
Egy lámpástalan rádió?
Hogyan szólítsam az ég Urát
Egy siketnéma Miatyánkon át,
Ha szói közül minden második
Alattomosan elrejtőzködik!
Bénult napokon, izzadt éjeken
Az értelem is értelemtelen,
Értelemtelen és imátalan, -
Magam vagyok, egészen
egymagam.
De talán mégis volna valami
Helyettem hinni, vallani,
Nevemben felimádkozó
Karikás kis szentolvasó,
Egyetlen társam aki vagy,
Karikagyűrűm, el ne hagyj!

De nem hagytalak-e Téged el én,
Szómmal, amelyből kialudt a
fény?
Szívemmel, amely csupa seb,
Elmémmel, amely úrnél üresebb?
S nem hagytam-e el Veled együtt
Azt,
Aki az úr fölött virraszt?
Mit felelek, hisz nem tudok felelni:
Mit felelhet a Mindennek a semmi!
Akarom élni az egész hitet,
Szeretni, ahogy Isten szeret,
És bízni, bízni akarok,
Abban, amit a Krisztus hozott.
Nem érzem, nem is gondolom,
De akarom, akarom, akarom

TALLÓZÓ

Szijasrtó Péter nekiment az Iszlám Államnak címmel a Népszava márc.3.-án számolt be arról, hogy a külgazdasági és külügyminiszter a Nemzetközi Büntetőbírószághoz fordult, hogy vizsgálja ki az Iszlám Állam által a keresztény közösség ellen elkövetett brutális cselekedeteket, és vonja felelősségre az elkövetőket. Hírül adja a lap azt is, hogy tizenkilenc asszír keresztény túszt engedte el az Iszlám Állam (IS) váltságdíj fejében. Ám továbbra is mintegy kétszáz keresztényt tartanak fogva a szélsőséges iszlamisták – közölte az Emberi Jogok Asszírjai Hálózatának igazgatója, Osama Edward. A keresztény túsok szabadon bocsátásáról a dzsihadisták vallási bírósága döntött. Osama Edward közölte azt is: az elrabolt személyek száma 262 lehet, sok nő és gyermek van közöttük. Az IS a váltságdíjat egyfajta nem muzulmánokra kivetett, jogos adónak tekinti. Nem lehet tudni, ezúttal mekkora összeget fizettek a túsokért, de tavaly novemberben egy asszír keresztényért 1500 eurós váltságdíjat követeltek a terrorszervezet tagjai.

Napi... címmel a Magyar Nemzet márc.5-én közölte, hogy a katari politikai vezetéshez köthető *Islam Web* honlap vallási utasításba adta: le kell rombolni a piramisokat és a szfinxeket, mert azok még az iszlám előtti korból származnak, így elpusztításuk – minthogy bálványokról van szó – vallási kötelesség.

Zsuppán András: Hannibál ante portas címmel a Heti Válaszban márc.5. arról írt, Líbia széthullása közvetlen veszélyt jelent Európára, az olasz partoktól néhány száz kilométerre megvetette lábát az Iszlám Állam (IS). „A Földközi-tenger túl keskeny, hogy megvédje Európát a menekültáradattól, talán még a kalózkodás is újraéled, a terroristák pedig a Vatikán elpusztításáról álmodoznak.” A szerző rámutat: a terrorszervezet kiadványaiban és web oldalain rendszeresen jelennek meg képek, hogyan tűzik ki a Colosseumra és a Szent Péter tér közepén álló obeliszk csúcsára a fekete zászlót. Katonai értelemben ez a vágyálom irreális, hiszen egyelőre még Líbiát sem uralják, Olaszország mégis aggódik az IS miatt, és katonai beavatkozást sürget.

A pápa a nők szerepét méltatta címmel a Népszabadság márc.9.-én számolt be arról, hogy a nemzetközi nőnapon a római Szent Péter téren Ferenc pápa kijelentette: „a nők másképpen látják a világot, messzebbre tekintenek, szívvel, türelemmel és gyengédséggel képesek megérteni a másikat.”

Felrobbantottak egy keresztény templomot az iszlamista szélsőségesek Moszulban – tette közzé a Magyar Kurír márc.11.-én. A Moszul északkeleti részén álló Sárkányölő Szent György-templom a város egyik legnagyobb és a helyi keresztények körében kiemelt tiszteletben tartott vallási intézménye volt. Az épületet az Iszlám Állam fegyveresei hétfőn pusztították el. A templom közelében több lakóházat és egy segélyosztásra kijelölt épületet is leromboltak.

Ferenc pápa meghirdette az irgalmasság rendkívüli szent évét erről tudósított a Magyar Kurír márc.13.-án. Az év december 8-án, a Szeplőtelen Fogantatás ünnepén veszi kezdetét a Szent Péter-bazilika szent kapujának megnyitásával, és 2016. november 20-án, Krisztus Király ünnepén zárul. A bejelentés Ferenc pápa megválasztásának második évfordulóján történt.

Rónay Tamás Csendes küzdelem címmel a Népszavában márc.13.-án felidézte, hogy a konklávé két éve választotta meg a katolikus egyház élére Ferenc pápát. „Reformok sorát indította el ez idő alatt, de ... a Vatikánban nem mindenki támogatja törekvéseit. Pápaságának egyik legfontosabb törekvése a kirekesztettek, szegények megsegítése.” Rónay idézte az ismert Vatikán-szakértőt, Marco Politit, aki *Ferenc pápa a farkasok között* címmel könyvet is írt a Szentatyáról. Politi szerint a Vatikánban tavaly októberben megtartott családszinódus is egyértelműen igazolta, milyen ellenszélben kell haladnia Ferenc pápának, aki maga is aggódik, mi lesz mindannak a sorsa, amit elindított. Röviddel karácsony előtt egy barátjának ugyanis azt mondta: „Csak arra kérem az Urat, hogy azok a változások, amelyekért oly sok személyes áldozatot hoztam, ne tűnjenek el a sötétségben.”

A halálba segítő elaltatás engedélyezéséről döntöttek Franciaországban írta a Magyar Kurír március 18.-án. Előző nap a francia nemzetgyűlés nagy többséggel elfogadta a halálba segítő elaltatás engedélyezéséről szóló törvénytervezetet, amelyet a kormányzó szocialisták és a jobboldali ellenzék együtt terjesztettek be. A törvénytervezet vitája előtt, március 9-én vallási vezetők, köztük a francia katolikus püspöki konferencia, valamint más keresztény, zsidó és muzulmán vezetők tiltakoztak a tervezet ellen: közös felhívást tettek közzé a javaslat kapcsán.

Az új törvénytervezetről, melyet 436 igen szavazattal, 34 nem ellenében és 83 tartózkodás mellett fogadtak el a képviselők, még a szenátusnak is szavaznia kell. A javaslatot a kilenc évvel ezelőtti jogszabály megalkotója, Jean Leonetti jobboldali képviselő Alain Claeys szocialista képviselőtársával együtt készítette el. A javaslat lényege, hogy a gyógyíthatatlan betegek esetében lehetőséget teremtsen olyan nyugtatók beadására, amelyekkel „lerövidíthető az élet”.

A törvénytervezet szövege alapján a jövőben jobban tekintetbe kell venni a gyógyíthatatlan betegek halálba segítésre vonatkozó kérését. A jogszabály továbbra sem adna lehetőséget az aktív eutanáziára, jogot biztosítana viszont a végstádiumban lévő gyógyíthatatlan betegek számára a halál beálltáig a „mély és folyamatos nyugtatókezelésre”, azaz a lassú elaltatásra, amennyiben a beteg az ez iránti óhaját előzetesen kifejezi. Ez a jog pedig egy újfajta kötelezettséget jelent az orvosok számára: ha egy gyógyíthatatlan beteg előzetesen visszautasítja az életben tartásra szolgáló kezeléseket, azt az orvosnak minden esetben tiszteletben kell tartania. Ez a fajta betegjog eddig nem létezett. A szavazást egy kisebb incidens zavarta meg: ismeretlenek szórólapokat szórtak a tribünről a kormánypárti padsorokra a következő feliratokkal: „Nem az eutanáziára”, „Ellenállás”.

Buzna Viktor Menedék címmel a Magyar Nemzetben márc.21.-én készített riportot az Iszlám Állam terrorja és a 2011-es arab tavasz után kialakult zűrzavaros helyzet elől Magyarországra menekült kopt keresztényekről. Ők otthonra leltek a hazai kopt egyház közösségében, amelynek központja a budapesti XVIII. kerületi Szűz Mária és Szent Mihály arkangyal templom. A magyar közösség lelki vezetője, Juszuf Khalil atya az IS által februárban lemészárolt huszonegy kopt keresztény emlékére vezetett szertartást, akiket: az IS terroristái egy hónapig tartották fogva őket, s többször felkínálták számukra azt, hogy áttérve az iszlám hitre, megmenthetik az életüket. „De nem hódoltak be, amiért nagyon büszkék vagyunk rájuk.”- mondta az atya. A riportban nyilatkozó, kopt menekültek egyetértettek abban, hogy Egyiptomban éppúgy, mint Magyarországon és **a világon mindenhol csak tanulással lehet megelőzni azt, hogy a műveletlen tömegek szélsőséges, diszkriminatív eszmék hirdetőjévé váljanak.**

A kutatás és oktatás egymásra épül címmel **Prof. Dr Rózsa Hubával** készült riportot közölt a Magyar Kurír március 24.-én, miután március 15-én Széchenyi-díjat kapott a „teológia területén elért kiemelkedő tudományos eredményei, valamint a Szentírás javított szövegű kiadása érdekében végzett magas színvonalú és odaadó munkája elismeréseként”.

Baritz Sarolta Laura Van-e erkölcsös spekuláció? címmel a Heti Válaszban márc.26.-án írt a hazai brókerbotrányokról. A közgazdász domonkos szerzetesnő állítja: az, hogy a pénzügyeket mire használják, a résztvevőktől függ, nem maga a rendszer gonosz vagy káros. A brókerbotrány kikényszerítette a vezetőkből az intelmeket: Rogán Antal, a Fidesz parlamenti frakcióvezetője szerint a brókercégeknél is el kell végezni mindazt a munkát, amit a bankoknál, vagyis a bankszabályozást.

Laura nővér szerint: tradicionálisan a bankszabályozás „a körültekintő működést tartja szem előtt, ami a betétesek biztonságát jelenti. Ez akkor teljesül, ha a bank mindenkor likvid, megfelelő minőségű kihelyezései vannak, kiépítette belső védelmi rendszerét. Vagyis a prudens pénzügyi működés képes megfelelni a szentírási példázatnak az öt talentumról, amelyből még további ötöt nyert gazdája – feltehetően okos és erkölcsös tevékenységgel.”

Weöres Sándor: Kicsinyesek

Csak játszani tudnak,
fontosdit és lényegesdit.
Alig koptak ki az álmodásból
és álommá aszott a realitás
ápolat kezeik között.
Az élet, mint olcsó játékszer, úgy
berreg-búg a kezükben,
elrontják, mielőtt kezdhettek volna
valamit vele.

Ál-istent alkotnak maguknak,
hogy legyen kihez könyörögni
és önérzettel hajtják meg előtte
ál-tökélyük cifra lobogóját.
Lassanként istenekké nőnek
ők maguk is maguk előtt
és elfelejtik, hogyan kell
embernek lenni,
kicsinynek.

VICCOLDAL

Egy kisboltban dolgozom. A múltkor egy vevő a pulton felejtette a mobilját. Megnéztem rajta a címlistát, és felhívtam a Mama feliratnál jelzett telefonszámot. Elmondtam a hölgynek, hogy a fia telefonja nálunk van.

- Azonnal intézkedem - válaszolt a Mama.

Kis idő múlva megcsörrent a mobil, felvettem:

- Halló?

- Kisfiam, a kisboltból telefonáltak, hogy náluk van a mobilod, menj érte!

A legfrappánsabb ügyfélkezelés díját valószínűleg az ausztrál Ansett Airlines jegykezelőnöje érdemelné ki az alábbi megoldásával:

Egy Ansett járat kimaradt Sydney repülőterén, mivel a légitársaság Boeing 767-es utasszállító gépe meghibásodott. Az utasokat gyorsan megpróbálták más járatokra áttenni, a főszereplő hölgy előtt is türelmetlen utasokból álló sor kígyózott. Ekkor egy ingerült utas előretört a sorban, lecsapta a jegyét a pultra, és felcsattant:

- Egy jegyet kérek a legközelebbi gépre, és ajánlom, hogy első osztályra adják!

A hölgy türelmesen válaszolt:

- Sajnálom, uram! Boldogan segítek Önnek, de előbb az itt sorban álló embereket kell elintéznem.

Az utast ez persze nem hatotta meg, hangosan, hogy mindenki hallja a sorban, megkérdezte:

- Hölgyem, tudja maga, hogy én ki vagyok?!

A nő elmosolyodott, majd gondolkodás nélkül a hangosbeszélő mikrofonja után nyúlt, és beleszólt:

- Figyelem! - kezdte, és a hangja visszhangzott a terminál egész területén. -

A 14-es kapunál van egy kedves utasunk, aki nem tudja, kicsoda is ő. Ha bárki segíteni tud személyazonosságának megállapításában, kérjük fáradjon a 14-es kapuhoz!

- Megőrizte feleséged azt a gyönyörű lányos karcsúságát?

- Mi az, hogy megőrizte, megduplázta!

A nagyapa megkérdezi az unokáját:

- Hogy vagy Petike?

- Egészen jól, csak a fiaddal vannak problémáim...

Gyanakvó férj a feleségéhez:

- Honnan van ez a gyönyörű nyakláncod, drágám?

- A kocsid hátsó ülésén találtam, édesem.

Egy férj búcsúzkodik a feleségétől:

- Drágám, amíg üzleti úton vagyok, hogyan adjak neked hírt magamról? Telefonon, távirattal vagy faxon?
- Banki átutalással, ha lehet.

Szőke nő a pszichiáternél:

- Doktor úr, engem mindenki ostobának tart.
- Értem a problémáját. mondjon el szépen, lassan mindent az elejétől.
- Dok-tor úr, en-gem min-den-ki os-to-bá-nak tart...

A szőke nő odamegy a benzinkutashoz és így szól:

- Elnézést, de a pumpa nem ér el a kocsiig!

Mire a benzinkutas:- Túl messze van, álljon közelebb!

Erre a szőke nő odasimul a benzinkutashoz és megismétli:

- Elnézést, de a pumpa nem ér el a kocsiig!

Férj a feleségéhez:- Kedvesem, a drágább lakásról való álmod végre valóra válik!

- Tényleg? Hát ez csodálatos!
- Igen, hétfőtől emelik a lakbért.

Pistike egy gyönyörű csokor virággal köszönti a nagymamáját a születésnapján. A nagy megköszöni és hozzáteszi:

- Nem kellett volna Pistikém, hisz tele a kertem virággal.

Erre Pistike:

- Csak volt, nagy!

A vacsoránál büszkén kérdezi Pistiket az apja:

- Nem vette észre a tanárnő, hogy én csináltam meg a matek házi feladatodat?

- Hááát, nem hiszem...
- Mégis mit mondott?
- Hááát, hogy egyre rosszabb vagyok matekból!

Pistike élete első randevújáról jön haza lógó orral. Az apja faggatja:

- Hogy sikerült?
- Félig.
- Hogyhogy félig?
- Én ott voltam, a lány nem.

